

[Niels Petersen.]

sig ind i, og paa, at vedkommende har Lejlighed til at følge Sagen og alle de Spørgsmaal, der opstaar, lige fra første Færd. Ud fra disse Synsmaader maa jeg sige, at naar Resultatet af den højtærede Udenrigsministers Overvejelser nu er blevet det, at man i Ministeriet mener, at det vil være yderst uheldigt at undvære den folkeretlige Raadgiver, vil det ogsaa være højest betænkeligt for Rigsdagen at sige, at vi alligevel vil fastholde, at han skal forsvinde.

Med Hensyn til Forslagets § 2 er Forholdet det — og det tror jeg der er Enighed om fra alle Sider i denne Sal —, at det er af højeste Vigtighed — som ogsaa udtalt af den højtærede Udenrigsminister ved Lovforslagets Forelæggelse —, at vi til enhver Tid har den nøjest mulige Kontakt med Folkeforbundet. Det var lettere, saa længe vi havde en Gesandt baade i Haag og i Bern; det er meget vanskeligere i den Situation, som fremkommer, naar Gesandten i Haag tillige skal varetage Interesserne i Svejts; den Gang han var akkrediteret i Bern, var det naturligvis meget lettere for ham at bevare Forbindelserne i Genève, bevare den nøje Kontakt med Folkeforbundet; det er langt sværere nu, hvor Gesandten er akkrediteret i Haag. Jeg finder derfor, at den Ordning, som den højtærede Udenrigsminister her foreslaar, vil være praktisk og formaalstjenlig.

Da der er foreslaaet Nedsættelse af et Udvalg, skal jeg ikke komme ind paa nærmere Betragtninger, det vil der altid blive Lejlighed til i Udvalget. — Med disse Ord skal jeg paa ny anbefale Lovforslaget til fortsat velvillig Behandling.

Udenrigsministeren (Moltesen): Maa jeg takke de ærede Ordførere for den skønne Behandling, som de har givet dette Lovforslag — jeg tør jo ikke sige helt velvillig i alle Henseender, men „skønne“ maa jeg maaske udtrykke det. Naar jeg har fremsat dette Lovforslag her, er det ikke, fordi det har moret mig at fremsætte det. Jeg har det akkurat som den graanende Skjald, der digter, ikke fordi han vil, eller fordi han skal, men fordi han kan ej andet, og de ærede Medlemmer kan ikke være forbavsede, i alt Fald ikke de ærede Ordførere, over, at jeg fremsætter det, da jeg jo bebudede det den Gang, da Forslaget om Nedlæggelse var til Behandling her. Jeg kunde jo oplæse mit Svar paa det, som det ærede Medlem Hr. Holger Andersen fremsatte, hvilket netop var en Bebudelse af, at jeg maatte forbeholde mig senere — og hvis

det ikke blev mig, var jeg overbevist om, at min Efterfølger vilde gøre det — at komme med Forslag om, at Stillingen alligevel blev opretholdt.

Det er blevet udtalt, at det var mærkeligt, at jeg forelagde dette Lovforslag nu, skønt den Lov, man da vedtog, endnu ikke helt er traadt i Kraft, men jeg skal gøre opmærksom paa, at jeg jo med Tilslutning fra alle Partier i det udenrigspolitiske Nævn har fremsat et Forslag, der tilsigter en Ændring med Hensyn til Posten i Genève, som det glæder mig ganske overordentlig at møde saa megen Forstaaelse for, og det var efter min Mening nødvendigt allerede nu at fremsætte ogsaa det andet Forslag, ellers havde jeg ikke gjort det, for saadant noget gør man ikke, uden man føler sig tvunget til at gøre det.

Jeg vil gøre opmærksom paa, at det Forslag, der her foreligger, er ikke det samme, som blev nedstemt. Det var økonomiske Grunde, der var afgørende den Gang for en hel Del Posters Nedlæggelse, og de var af afgørende Betydning ogsaa i Argumentationen for at nedlægge Stillingen som Raadgiver i Folkeret. Vi nedlagde jo paa Ministeriets Forslag Folkeforbunds-kontoret, men Ministeriet mente, at vi maatte opretholde Stillingen som Raadgiver i Folkeret, men det mente man altsaa ikke her i Rigsdagen. Tyngdepunktet i Argumentationen var dog det økonomiske. Jeg ved godt, at det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, der var Ordfører i den Sag, foruden det økonomiske ogsaa fremhævede det organisatoriske, men ogsaa i hans Argumentation vejede det økonomiske tungt. Nu er Forslaget imidlertid saaledes, at den økonomiske Stilling for Raadgiveren i Folkeret ændres, og efter min Mening vil det, som jeg har sagt — og det kan vi jo komme nøjere ind paa i Udvalget — blive dyrere at nedlægge dette Embede end at opretholde det. Noget helt andet var det, hvis man skulde oprette det helt fra nyt, men vi har det, vi har Embedsmanden og har de Statsforpligtelser overfor ham, som alle kender.

Jeg skal ikke fremsætte de Argumenter for Stillingens Opretholdelse, som jeg den Gang fremsatte, det vil kun være at sinke Forhandlingerne, men jeg vil blot sige, at efter den Erfaring, jeg har gjort i det Aar, der er forløbet, er jeg blevet endnu sikrere paa, at det vil være en uhyre, lad mig sige — for ikke at bruge for stærkt et Udtryk, thi intet her i Verden er jo uundværligt —, at det vil blive en ganske overordentlig Forringelse af Udenrigstjenesten, hvis vi